

Statens indenlandske lånoptagning virker på hele det økonomiske mønster som en øget beskatning. Dertil kommer imidlertid, at denne „skatteform“ i særlig grad driver markedsrenten i vejret. For en sund erhvervsudvikling i Danmark er det vigtigt, at vi kommer ind i en periode med betydelige rentefald.

For at modvirke arbejdsløsheden har regeringen gennemført stor offentlig aktivitet og har derfor fået et stort underskud på de offentlige budgetter, som man ikke finder ansvarligt at arbejde med. Derfor gennemfører man et indenlandsk statslån for at opsure den for store likviditet. Her kommer så regeringens fejlslutning ind: når man på denne måde øger antallet af offentligt ansatte, og man derfor tvinges til at presse renten i vejret, stiger omkostningerne i erhvervslivet, priserne stiger, salget svigter, og antallet af ansatte i det private erhvervsliv falder og importen af billigere varer stiger, valutaunderskud.

Til 3.

Den nærmere udformning af og begrundelse for forslaget om kapitalvindingsskattens afskaffelse findes i fremskridtsforslag nr. 23 af 3. marts 1977.

Det er en misforståelse at tro, at staten får styr på kapitalstigningerne ved at indføre eller skærpe skatter på dem. Tværtimod viser al erfaring, at skattepålæg blot virker som en stimulerende indsprøjtning til yderligere værdistigninger. Derfor er vejen den at ophæve kapitalvindingsskatten, hvis man vil dæmpe de arbejdsfri indtægter.

Kapitalgevinster skader hverken beskæftigelse eller betalingsbalance.

Til 4.

Om sømandsskattens ophævelse og begrundelsen herfor henvises til fremskridtsforslag nr. 243 af 8. september 1975.

Danske rederier befinder sig i en så hård udenlandsk konkurrencesituation, og søfartserhvervets betydning som valuta-indtjener er så stor, at det er væsentligt at afskaffe netop denne skat i den nuværende situation.

Til 5.

Principperne og enkelthederne bag forslaget om en hurtig forhøjelse af personfradraget fremgår af bemærkningerne til fremskridtsforslag nr. 117 af 22. marts 1977.

Vedrørende de modsvarende offentlige besparelser findes fremskridtspartiets udgangspunkt i finanslovændringsforslagene, jfr. *Fremskridt* nr. 10/77, side 7-9. De her nævnte besparelser vil i tilfældet til de under pkt. 1 nævnte formindske den of-

fentlige sektor fra ca. 53 pct. af nationalproduktet til ca. 43 pct. Antagelig skal vi senere yderligere ned til ca. 35 pct. svarende til procenten i 1964-65, jfr. *Fremskridt* nr. 14/77, side 11.

Til 6.

Om forslagetets nærmere udformning og begrundelse henvises til fremskridtsforslag nr. 240 og 241 af 8. september 1975 og bemærkningerne til beslutningsforslag nr. XII af 17. oktober 1975.

Til 7.

På længere sigt medfører den teknologiske udvikling, at en vældig levestandardsfremgang blandt andet vil indebære faldende arbejdstid for den enkelte.

Skal de for Danmark nu akutte problemer klares, skal vi imidlertid alle sammen på kort sigt indstille os på at bestille noget mere uden at få yderligere omkostningsforøgende betaling for det. Igennem mangfoldige år har staten gennemtvunget gratis merarbejde i betydeligt omfang hver eneste uge for de selvstændige erhvervsdrivende. For lønmodtagerne foreslås imidlertid en mere nænsom ordening, nemlig kun en ugentlig times arbejdsforøgelse i det kommende vinterhalvår og derefter to timers arbejdsforøgelse ugentlig.

Nedsættelse af lønomkostningerne med 5 pct. er en blid løsning, også når den sammenlignes med følgerne af afgiftsforhøjelser i det omfang, regeringen ønsker det, eller den massive devaluering af den danske krone, som anbefales fra forskellig side. Den vil udhule lønningerne med 15-20 pct. og have mange andre uønskede virkninger (se herom *Fremskridt* nr. 12/77, side 8, og nr. 14/77, side 8).

Til 8.

Den enkeltforanstaltning, som hurtigst kan bringe mange i beskæftigelse, er utvivlsomt arbejdsgivernes frigørelse for sygelønsforpligtelsen. Utallige er de ordrer, som danske virksomheder har sagt nej til, fordi firmaet ikke tør beskæftige mere personale med risiko for at skulle betale for en arbejdsydelse, som man aldrig modtager.

Det bemærkes, at forslaget også går ud på at hidføre ligebehandling mellem offentligt ansatte, funktionærer og arbejdere.

Til 9.

Erfaringerne med den i 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne gennemførte arbejdsløshedsstøttelovgivning har vist sig at være, at det dels er urimeligt, at staten betaler mere til dem, der tjener godt, end til de lavtlønnede, og dels at afstanden mellem ind-